

Spasereture i den ham fremmede Bydel, som saa hurtig var bleven ham kær. Han følte sig hjemme her paa en Maade, han ikke havde kendt i Nyboder. I Virkeligheden savnede han aldrig Selskab, fordi han efter Sommerens mange Sindsrystelser var bleven saa modtagelig for Indtryk, at enhver nok saa lille og ganske tilfældig Hændelse tog hans Fantasi fangen og sysselsatte hans Eftertanke.

Imidlertid gik Dagene, og endnu havde han ikke hørt noget fra Oberst Bjerregrav. Dette begyndte at forurolige ham. Hans Smule Penge var opbrugt, ja han havde endogsaa maattet nedværdige sig til at pantsætte noget Tøj for at kunne betale Professor Larsen. Saa skrev han til Obersten for at bringe sig i Erindring, og Dagen efter fik han ogsaa Svar, idet Obersten ganske kort meddelte, at han efter nøjere Overvejelse ikke saae sig i Stand til at tage sig af den Sag, hvorom han havde henvendt sig til ham.

Per blev siddende med Brevet i Haanden; det varede lidt, inden det gik op for ham, at han var bleven holdt for Nar. Saa trak han paa Skuldren og kastede Brevet i Kakkellovnen. Han kunde ikke engang rigtig harmes paa Obersten. Han sagde til sig selv, at han burde have forudset ogsaa dette. Som man raabte i Skoven, fik man Svar! Ja, jo mere han tænkte over Sagen, des mindre bebrejdede han Obersten, hvorimod han